UDDRAG af Gert Petersens tale ved Socialistisk Folkeparti's landsmøde den 21. august 1971.

Ved optakten til drøftelsen af SF's valgoplæg på landsmødet talte Gert Petersen om SF's syn på den udenrigspolitiske situation, Efter at have udtrykt tilfredshed med, at socialdemokratiet så småt viser nye udenrigspolitiske signaler og bl.a. har tilsluttet sig kravet om anerkendelse af Nordvietnam, understregede Gert Petersen, at socialdemokratiet endnu ikke har foretaget en virkelig vending i sin internationale orientering. Det er lige som om, man ikke vil drage den fulde erkendelse af en række rigtige iagttagelser vedrørende den amerikanske imperialismes overgreb. Man ser den kun stykvis og holder stadig fast ved alliancen med USA.

Gert Petersen fortsatte. Den dag burde snart komme, da socialdemokratiet nåede frem til en helhedserkendelse og ændrede sin politik. Der er mange socialdemokrater rned i protestbevægelserne mod overgreb og undertrykkelse verden over.

Men desværre er der også andre tendenser, sagde Gert Petersen, og pegede på spørgsmålet om dansk indmeldelse i fællesmarkedet. Om dette spørgsmål sagde Gert Petersen videre: Ganske vist går vel kun få socialdemokrater så langt som Thomas Nielsen. Men er EF ikke den sikre vej til socialisme, så er det i hvert fald vejen til uafhængighed af USA, siger de.

Hvad skal man svare disse sidste dages socialister og nybagte modstandere af den amerikanske imperialisme? At EF ikke er nogen vej til socialisme, men den ringeste slagmark, socialister kan vælge, fordi hele EF-strukturen er syet efter den moderne kapitalismes mål og indrettet på at sikre dens ekspansion og integritet. At EF er en barriere mod socialisme, en barriere som gør kampen uendeligt meget sværere, en barriere, der i fællesskab blev bygget af de største europæiske og amerikanske monopolforetagender sammen med reaktionære politikere cg regeringer i de seks lande. At årtiers mest reaktionære britiske regering vil være med kan da kun trøste dem, der lukker øjnene for virkeligheden, Og et værn mod USA? De amerikanske kæmpetruster har mere frihed til deres indtrængen i EF-landene end i Danmark, som endnu står uden for EF. Kommer vi ind, får de selvfølgelig samme frihed hos os som i de gamle EF-lande.

Det kan godt være, at en række af EF-bygmestrene har en ide i baghovedet om skabelse af en magtblok, der kan "hamle op" med USA. Vi ved, at Frankrig tænker i disse baner. Det kan endda være, at det lykkes: Hvad opnår vi ved det? Hvad er det

for et svar på den amerikanske udfordring: at skabe et nyt USA! Vi kan i øvrigt slet ikke være sikre på, at det bliver mere fredeligt end det "gamle" - den europæiske imperialisme har, hvad enten den er fransk, tysk eller britisk, aldrig udmærket sig ved fredelighed. Selv efter anden verdenskrig førte briter og franskmænd gennem mange år omfattende krige; først da moderlandene var helt forarmede, gav man op og overlod valpladsen til amerikanerne. Nu har man samlet kræfter igen og vil endda prøve at forene dem - til hvad? Genoptagelse af den gamle magtpolitik. Der er ingen grund til at tro noget andet.

I denne klub af stormagter har Danmark intet at gøre. Det er ikke spor overraskende, at konservative, venstrefolk og visse radikale vil have os ind. Men det er rystende, at socialdemokrater udviser de samme lyster.

Vi henstiller til socialdemokratiet: Besind jer, inden det er for sent. Vi siger det til jer, netop fordi vi anser social-
demokratiet for et arbejderparti og et parti med en socialistisk målsætning og stærke socialistiske islæt i den aktive medlemskreds, et parti som vi har samarbejdet og vil kunne samarbejde med om betydelige indenrigspolitiske reformer. Betænk, hvad I gør. Ikke nok med, at I indenrigspolitisk ved den mest afgørende afstemning siden den første Rigsdag trådte sammen, kommer til at optræde i en blok med de borgerlige partier. Langt værre er det, at I ved at gå ind for dansk indmeldelse i Romunionen bygger en spærrebom for jeres egne programmer og synspunkter, for en udvikling af Danmark i socialistisk retning. Jeg ved godt, at nogle socialdemokratiske ledere vil tage det ret let, men jeg ved også, at for andre socialdemokratiske ledere og politikere er en socialistisk reformpolitik ikke bare mundsvejr, men noget I drømmer om engang at realisere. Hvis I siger ja til Fællesmarkedet, bliver kun drømmen tilbage. Har I gjort jer det klart?